

DAGNINGEN

**"Vad ont och fördärligt är,
ty landet skall vara fullt av
Herrens kunskap . . ."**

—Jesaja 11:9

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

JUNI 1955

Kristenhet — Quo vadis?

(Översättning och bearbetning från engelskan av E. D.)

"Quo Vadis" är ett latinskt ord som betyder: "Vart går du?" Det användes av författaren Henryk Sienkiewicz (1864—1916) som titel på en roman, 1895, vilken handlar om de kristnas förföljelse på kejsar Neros tid. Ordet ifråga anknyter till en legend om Aposteln Petrus, som då var biskop i Rom. Denne var på väg från Rom för att undkomma förföljelsen. Vid stadsporten mötte han Kristus och Petrus frågade honom: "Do'minus, quo vadis?", som betyder: "Herre, vart går du?" Kristus svarade då Petrus att han var på väg in i Rom för att på nytt låta sig korsfästas i sin avfällige lärjunges ställe. Petrus vände då tillbaka till Rom och sitt ämbete. Han led också martyrdöden omkring 64 e. Kr.

Världen har nu genomlidit mer än 40 år av abnorma förhållanden efter utbrottet av det första världskriget år 1914. De, som äro födda strax före 1914 äro icke i stånd till att jämföra läget och förhållandena dessförinnan genom personlig erfarenhet med de upp-och-nedvända förhållanden som alltsedan varit och alltfort är förhärskande.

Det första världskriget, som började den 28 juli 1914, blev kallat för "kriget som skulle göra slut på krigen". Det andra världskriget, som började år 1939, kallades för "kriget som skulle göra världen säker och fri från fruktan och trygga demokratien". Genom de "magiska" dödsbringande bomberna skulle världen befrias från fruktan. Men inget av dessa "slagord" blev sant. Kriget har ännu inte upphört, världen har inte säkrats för demokratisk trygghet och frihet och en ännu större och pinande fruktan än någonsin tidigare har i dag gripit människornas hjärtan och sinnen. Världen vet nu att den dagen, då vätebomberna börjar att falla i skurar över de olika ländernas strategiskt viktiga platser, kommer att betyda slutet för vår civilisation och det mänskliga släktet självt. Detta jämte åtföljande ökad brottslighet,

ungdomsförbrytelser, pliktförgätenhet, ohederlighet i såväl mindre som större sammanhang och all, nästan oräknelig smuts och elände som plågar det mänskliga samhället av i dag, föranleder millioner människor att söka efter något, som kan skänka dem en känsla av stabilitet i en värld, som runt omkring dem synes vara vansinnig och upp-och-nedvänd.

De hungra i sina hjärtan efter att allt skall bli bra eller åtminstone bättre och säkrare än vad förhållandena nu synes vara. Många vända sig till "religionen" med det resultatet att det i dag talas vitt och brett om "religiös förnyelse". Men hur djupgående är denna förnyelse? Hur äkta är den? Finner dessa, som i sin förtvivlan vänder sig till Gud, verkligen den trygghet och frid som de eftersträva? Bliva de kanske inte förda på sidospår av s. k. "evangelister" och religiösa ledare, som huvudsakligen vädja till känslorna och av vilka somliga äro obekanta med sanningen om Guds plan, uppenbarad i Bibeln, vilken plan ytterst avser att i rätt tid välsigna hela människosläktet?

Det finns mycken religiös agitation i världen i dag, därom råder intet tvivel. Utgivaren av "The Christian Century" (Det kristna århundradet) Paul Hutchinson har på ett mycket levande sätt skildrat detta i en artikel, som nyligen varit införd i tidskriften "Life". Efter att ha omnämnt det ökade antalet av kyrkobesökare och den fenomenalt ökade försäljningen av den "reviderade standard-översättningen av Bibeln" samt det ökade antalet "bönemöten" bland lagstiftarna i Washington, fortsätter Hutchinson: "Men synliga andaktsövningar har ingen betydelse begränsad till ämbetsmannakretsar. Vid Sydvest-Konferensen startades en "fotbollstävling" med bön. Jag råkade att vara närvarande i Dallas vid utväljande av en "bad-drottning", som började på samma "evangeliska" invigningssätt. Och fälttåget för "Religion i Amerikanskt Liv", som startades för sex år sedan av en "lekmannakommitté med hjälp av "Annonsrådet", mottager nu sex millioner dollars i form av fri annonsering från tidningar, tidskrifter, radio- och TV-stationer för sitt årligen återkommande månadslånga fälttåg kallat: "Tag hela familjen med i bilen till kyrkan." Hela spalter kunde fyllas med skildringar av tillfällen, som voro av både egendomlig och

imponerande beskaffenhet beträffande denna omfattande reklam: "Vänd om till Religionen". — Om man skulle börja räkna upp allt detta skulle man knappast skönja något slut därpå.

Hutchinson nämner sedan som bevis på denna stora religiösa agitation de oerhört stora åhörareskaror, som samlas omkring Billy Graham, biskop Sheen's popularitet i TV och den i sitt slag exempel-lösa anhopningen i biljettkontoren när teatrarna satt upp religiösa eller halvreligiösa "spel" på sina program. I sammanhang härmed talar han även om Hollywood's-film och trodde, att något skådespel kommer att uppföras, som är förbundet med något bibliskt eller halv-bibliskt motiv, blandat med erforderlig portion av "sinnlighet" för att säkra den ekonomiska vinsten.

Vi medger att det i allt detta förnimmes en allmän längtan efter att komma i kontakt med en "högre makt" för att erhålla hjälp och ledning. Denna inställning har varit normal för största delen av människosläktet allt sedan Eden. Det är ett säreget drag, som sätter människan över och skiljer henne från djuren. Paulus talar om detta som ett sökande efter Gud. Han säger i Apg. 17: 27: "detta för att de skola söka Gud om de till äventyrs skulle kunna *treva* sig fram till honom och finna honom, fastän han ju icke är långt ifrån någon enda av oss".

Men vad är det som erbjudes de förvirrade och besvikna människor i dag? Svaret på denna fråga är i sig själv förvirrande. Den katolska kyrkan håller fast vid sina dogmer och traditioner och påstår att det inte finnes någon äkta "sinnesfrid", ingen "själens vila, intet klart "frälsningsshopp" utom dess gränser. Protestanterna äro själva förvirrade och motsägande vid erbjudandet av "hjärt-balsam" till en söndersliten och villrådig värld. Några litat på att Billy Graham och de, som verkar efter liknande linjer, mycket snart kommer att omvända världen. Hans tio, tjugo och trettio-tusen åhörare äro imponerande. Men det som tidningarna sällan förklarar det är, att dessa stora åhörareskaror till största delen består av medlemmar från kyrkorna i de större städerna, vilka stödjå honom. Frågan är huru många verkliga "syndare", d. v. s. de som icke äro medlemmar av någon kyrka, som besöka dessa möten.

Man kan även fråga om det efter en "Grahams-kampanj" i en stad blir mindre brottslighet som resultat i den staden? Har han verkligen omvänt staden i den meningen att denna omvändelse omfattar själva orättfärdigheten? Är det inte så att samhället ifråga behåller den gamla kursen av synd och orättfärdighet och lever samma liv, som det gjorde förut? —

Billy Graham är "fundamentalist", vilket betyder att han tror och lär samma grundläggande teorier om "evig pina" m. m., vilka härstamma från de s. k. mörka århundradena. För alla dem, som i vår nervsjuka värld går i ständig fruktan för att efter döden pinas i ett evigt helvete, har budskapet från Graham en viss tröst att skänka. Budskapet är enkelt: "Tro på Jesus och du undgår allt detta fasansfulla, som annars skall drabba dig efter döden." — Men kan denna "fruktan" verkligen leda till en verklig kunskap om Gud?

KROPPSLIG HÄLSA OCH HELBRÄGDAGÖRELSE.

Hutchinson säger vidare att det ständigt ökade religiösa intresset även visar sig i de s. k. "extatiska" sekterna. Dessa kännetecknas av "tungomålstalande", "egendomliga ryckningar med kroppen", "spiritistiska seanser" o. d. "Dessa sekter", säger han, "rapporterar en hastigare tillväxt än andra religiösa grupper." — Det är inte svårt att förstå varför erbjudandet av gudomlig helbrägdagörelse slår an på så många och det är trots allt något underbart när det sker. Folkmassorna på Jesu tid följde även honom för att erhålla hälsa. Det är naturligt att de, som i denna värld av besvikelse kunna erbjuda "allt detta och himlen därtill", måste vinna anhängare. —

Det skulle vara intressant att få fortsätta och citera Hutchinson, men utrymmet i Dagningen medger inte detta. De religiösa förhållanden, som nu skildrats, avser ju i första hand U. S. A., men äro till stor del likartade här i Sverige, fastän i en något mindre omfattning.

RELIGIÖS FÖRNYELSE.

Kristenheten är på väg bort från Kristus, den håller på att glömma bort sin höga kallelse och ändamålet med Kristi försoningsverk. De

flesta bekännande kristna förstå nog att Jesus dog för dem och för hela världens synd, men det är blott få av dem, vilka verkligen inser att det i den gudomliga frälsningsplanen även ingår ett vidare offerverk att utföra. De förbiser ofta att Jesu inbjudan till hans första lärjungar och genom dem vidare till alla troende innebar att taga upp korset och följa honom i trohet intill döden. Hur skall man annars kunna förklara den hårdhet och dömande kärlekslöshet, som i ständigt växande grad praktiseras mellan vår tids s. k. kristna människor. Gav inte Kristus åt lärjungarna ett "nytt bud:" I skolen älska varandra, ja såsom jag har älskat eder, så skolen ock I älska varandra." (Joh. 13:34). Man glömmar även bort att Guds avsikt med Hans frälsningsverk, under denna Evangelii tidsålder, inte består i att "omvända" världen utan "att bland hedningarna uttaga ett folk, som kunde kallas efter hans namn". (Se Apg. 15: 14). Man glömmar också, "att *Kristi Rike icke är av denna världen*" (Joh. 18: 36), likaså den apostoliska förmaningen i Rom. 12: 2: "Skicken eder icke efter denna tidsålders väsende, utan förnyen eder genom *edert sinnes förnyelse*, så att I kunnen pröva, vad som är Guds vilja, vad som är gott och välbehagligt och fullkomligt". Förverkligandet av detta vore dock *en verklig religiös förnyelse*. I stället erfara vi med smärta, som måste gå alla Guds sanna barn djupt till sinnes, huru s. k. religiösa ledare i sin makthunger kämpar på denna världens vis för att främja det, som de tror och påstår vara att främja Guds Rikes utbredande på jorden. Man räknar kallt vad *vi* skall göra. Vi skall stärka vår organisation, samla in mera pengar, centralisera vår administration och mera effektivt dirigera "verksamheten". Om man sedan trampar enskilda människors intressen under fötterna, obekymrade om deras vidare öde, det bekymrar dessa, av lögnens furste förblindade ledare, föga eller intet. —

Den religiösa förnyelse, som man på detta sätt söker att åstadkomma och som går ut på att i första hand rädda "vår kristna civilisation" att gå under, är på förhand dömd att misslyckas. *Den nuvarande onda tidsåldern* kommer inte att överleva. (Gal. 1: 4) Den kommer att tillintetgöras under den närvarande nöden, som skildras i Dan. 12, Matt. 24 och Luk. 23 m. fl. bibelställen. Denna nöd, som tog sin första

början i och med det första världskriget år 1914, har vi ännu inte skådat slutet på. Då Jesus beskrev denna nöd i Matt. 24: 21—22 att bliva så stor och fruktansvärd, "att om den tiden icke blev förkortad, så skulle intet kött bliva frälst", förstår vi därav, att verklig religiös förnyelse måste komma på annat sätt än genom mänskliga organisationssträvanden. I Sefanja 1: 18 läsa vi härom: "Varken deras silver eller deras guld skall kunna rädda dem på Herrens vredes dag. Av hans nit-älskans eld skall hela jorden (den symboliska) förtäras". Men i Guds rätta tid skall dock den *verkliga religiösa förnyelsen komma*. Detta har vi Herrens löfte på genom profeten Sefanja kap. 3: 9 där vi läsa följande: "Ty då skall jag giva åt folken nya, renande läppar, så att de allesammans åkalla Herrens namn och endräktigt tjäna honom." — Denna härliga tid förbida vi, som har lärt känna Herrens Sanning. Vi glädjas uteslående över Herrens löften i Jes. 4—9, och Mika 4: 1—4, om denna tid då döden är tillintetgjord, kriget borta och då "man skall säga: Se, där är vår Gud, som vi förbadade, och som skulle frälsa oss. Låtom oss fröjdas och vara glada över hans frälsning." (Jes. 25: 9). När Johannes på ön Patmos fick skåda in i framtiden och såg *överbinnarna stå vid glashavet med Guds harpor i sina händer* och när han hörde dem sjunga Moses', Guds tjänares, sång och Lammets sång, då utbrister han: "*Vem skulle icke frukta dig, Herre, och prisa ditt namn?*" *Ske alltså.*

Hedning eller kristen?

Vi äro inte de första sedan aposteln Paulus dagar som strävar efter att påpeka och varna för de falska teorier, vilka insmugit sig i den kristna läran. Det har funnits många sådana irrläror i Församlingen och världen före vår tid, utspridda genom många olika kyrkor och sekter i vilken FÖRSAMLINGEN varit uppdelad under flydda århundraden.

Dessa avskyvärda irrläror har förlänats en auktoritet, som sällan be-

tvivlats och därför kunnat tysta varje opposition emot desamma. De synas även ofta hava strävat efter att "skinna" fåren i stället för att "föda" dem. Kasta därför bort allt sådant som inte överensstämmer med vad Bibeln lär.

Aposteln Petrus skrev i sitt andra brev andra kapitel, vers 1: "Men också falska profeter uppstodo bland folket, likasom jämväl bland eder falska lärare skola komma att finnas, vilka på smygvägar skola införa fördärvliga partimeningar etc." Så har det också blivit. Många präster, professorer, munkar, biskopar och påvar har under gångna sekler utgivit och spritt sådana falska teorier, varom de första apostlarna aldrig hade hört talas. Dessa falska teorier hava utgått från den Romersk-katolska kyrkan och dess dotter-församlingar, och man har allmänt tagit för givet att vad som sålunda lärts har varit Evangeliets sanning, utan att företaga en kritisk granskning av de texter, som ligga till grund för teorierna ifråga.

1) Är t. ex. den *första personen* i gudomen omnämnd i Bibeln?

Svar: "nej, inte en enda gång."

2) Har Jesus någonsin förklarat sig vara den *andra personen* i Treenigheten?

Svar: "nej, inte i Bibeln".

3) Vilket bibelställe ger stöd åt det påståendet att "den Helige Ande" skulle vara den *tredje personen* i Treenigheten?

Svar: "Ingen har någonsin kunnat finna detta i Bibeln. Inte heller att samma *kraft* skulle vara jämställd med de övriga i makt och härlighet."

Man kan finna detta i *katekesen*, men aldrig i Bibeln.. Eller omtalar Bibeln någon plats på vilken dessa tre skola samverka för evigt?

Svar: "nej, inte någonstans."

Om nu dessa tre gudomspersoner äro jämställda sins emellan varför numreras de då den *förste*, den *andre* och den *tredje personen*? Gud sände Jesus Kristus och Han sände den Helige Ande. Sände Jesus någonsin sin Fader med något uppdrag? Eller gav den Helige Ande åt Fadern något uppdrag? Om de alla voro lika så borde det ju vara i sakens natur att den ene skulle kunna beordra den andre att utföra

någonting. Anhängarna till *Treenighetsläran* göra gällande att varje människa äger en odödlig själ, som inträder i varje barn som födes och använder denna kropp till boningsplats till dess att den dragit sitt sista andedrag. Detta är en hednisk lära och för den finns inget stöd i Bibeln. Det finns inte heller något stöd för att denna själ, vid kroppens död, går vare sig till himmelen eller till helvetet. Denna teori är en bekräftelse på den första lögnen, som djävulen eller satan sagt, nämligen: "Ingalunda skolen I dö". (se 1 Mos. 3: 4). Enligt samma teori skulle Herren Gud, när Han skapade människan, inblåst en odödlig själ i Adams kropp. Härom säger Bibeln i 1 Mos. 2: 7: "Och Herren Gud danade människan av stoft från jorden och inbläste *livsande* i hennes näsa, och så blev människan en *levande varelse*." Människan blev således en *levande själ*, men *inte en odödlig själ*. Det bud, som Gud gav åt Adam och som överträdades av honom, det lydde: "Av alla andra träd i lustgården må du fritt äta, men av *kunskapens träd* på gott och ont skall du icke äta, ty när du äter därav, skall du döden dö." Här utsäges det ju tydligt att människan ej blev skapad med en odödlig själ, ty i så fall skulle hon ju inte *kunnat dö*. Hon ägde livet "villkorligt" och villkoret bestod däruti att hon skulle lyda Guds bud. (1 Mos. 2: 17). Är detta sant? Ja, det bekräftas i dag av miljarder gravar och av en ännu döende värld, allt vittnande om den bistra sanningen i den varning, som gavs åt människorna i Eden. På denna punkt är det åtminstone tydligt, att Första Mosebok är i överensstämmelse med en verklighet, som icke kan bestridas. Den omständigheten, att Adam icke gick ned i graven på samma dag, som han överträdde Guds lag, är icke något bevis för att dödsstraffet icke var bokstavligt menat. En noggrann översättning av den hebreiska texten — "döende skall du dö" — visar, att dödsprocessen skulle börja genast och fortgå, tills livet helt och hållet utslocknat. Och detta är just vad som hände.

Ordet "själ" förekommer mer än 500 gånger i bibeln, men ingenstades säges, att själen är odödlig. Den oriktiga teorien om en inneboende "odödlig själ" har givit upphov till en samling förvirrande trosbekännelser, som nu med rätta förkastas av en vaknande och tänkande allmänhet. Bland de vidskepligheter som framsprungit ur teorien om

den "odödliga" själen kan nämnas: "evig pina", "skärselden", "inkarnationen", "möjligheten att kunna tala med de döda", "Dantes inferno" och "*andra illusioner om "ingen död"*".

"Men", frågar någon, "finns icke åtminstone något stöd för dessa läror i Bibeln?" Nej, lyckligtvis icke, de finnas ej däri.

Bibeln är full av bildspråk, och några av dess bilder ha misstolkats till att stödja hedningarnas föreställning om en vredgad gudom, som vill plåga människorna. När t. ex. bibeln vill betona det faktum, att "den lön, som synden giver är "döden". (Hes. 18:4 och Rom. 6: 23), brukar den "eld och svavel" såsom symboler för förstörelse. Ingen har sett eller hört, att någon levande varelse kan förbli vid liv, om den blir nedkastad i en sjö av eld och svavel.

Vid ett tillfälle framställde Jesus en högst dramatisk liknelse om en viss rik man samt en fattig man vid namn Lasarus. (Se Luk. 16: 19—31). Båda dogo, varefter den rike mannen säges hava legat i dödsriket och plågats. Den fattige mannen däremot hade blivit av änglarna förd till Abrahams sköte. Entusiasterna för det *brinnande helvetet* har tolkat denna liknelse bokstavligt och ologiskt. De säga, att liknelsen lär, att alla rättfärdiga går till himmelen, när de dö, och att alla syndare, efter döden, skola plågas i all evighet. Men liknelsen ifråga säger icke, att den rike mannen var en syndare eller att den fattige mannen var rättfärdig. Och ej heller säger den, att den fattige mannen gick till himmelen.

LASARUS I ABRAHAMSKÖTE.

Många bibelforskare, som sökt en bättre förståelse över bibelns symbolspråk, ha kommit till den slutsatsen, att de två männen i liknelsen med stor sannolikhet måste representera två klasser — judar och hedningar — deras upphöjelse och fall och några av deras erfarenheter av mindre betydelse i samband därmed. Detta synes vara en förnuftig tolkning, ty förvisso har det judiska folket fått utstå en hel del "plågor" efter deras nationella död år 70 e. Kr., och liknelsens detaljer passa också på andra sätt in på judars och hedningars erfarenheter sedan Jesu tid.

Jesus tog oftast sina liknelser från händelser och omständigheter omkring sig. Vid ett tillfälle hänvisade han till Hinnoms dal omedelbart utanför Jerusalem, där köksavfall och annat avskräde ständigt förstördes, och använde sig härav till en illustration av den "eviga förstörelse", som skulle drabba alla uppsåtliga syndare, då det "nya Jerusalem" — hans Rike — en gång blivit upprättat. Denna Hinnoms dal kallades "Gehenna" på grekiska språket, — det språk, på vilket Nya Testamentet ursprungligen skrevs. Man underhöll en ständig eld i denna dal, för att avskrädet eller soporna skulle brinna upp, och denna omständighet blev en mycket träffande illustration av den fullständiga förstörelse, som väntar dem, vilka komma att visa sig vara olämpliga för evigt liv. I sammanhang med omnämnandet av avstjälningsplatsen Gehenna, nämnde Jesus också, att maskar alltid förtära as och avskräde, och att de skulle åstadkomma den fullständiga förstörelsen av allt avfall, som av någon anledning kommit att stanna utanför eldhärden. Detta omnämnande av "maskar" belyser symboliskt helt enkelt blott ännu starkare förstörelsen. Huru oförnuftigt är det icke då att antaga, såsom många gjort i det flydda och ännu göra, att verkliga maskar för evigt skulle gnaga på ömma och känsliga delar i de "odödliga" själar, som förts till Gehenna. En sådan teori skulle med nödvändighet förutsätta tillvaron av icke blott av odödliga själar utan också av *odödliga maskar* — med kroppar av asbest, vilka kunde uthärda och motstå den oerhörda hettan i *helvetet*. Detta gäller givetvis *teologernas helvete* — det finns ingen hetta i det verkliga helvetet, bibelns helvete.

Bibeln talar visserligen om ett "helvete", men varken hebreiska eller grekiska ord, som översatts med "helvete" i vår bibel, innehålla någon som helst tanke på pina, eller eldgafflar, eller "brandfria djävlar" — allt det där har kommit från den traditionella teologien och icke från den heliga Skrift. Orden "Scheol" i Gamla Testamentet och "Hades" i Nya Testamentet äro använda för att beteckna *dödstillståndet*, vilket är ett tillstånd av medvetlöshet "ty i dödsriket, dit du går, finnes ingen verksamhet eller beräkning eller insikt eller vishet". (Se pred. 9: 10).

Vad beträffar "skärseld", så förekommer detta ord icke alls i bibeln,

och ännu mindre den därmed förknippade tanken om plåga. Är det icke egendomligt, att dessa olika s. k. "berg troll av vidskepelse" haft sådan stor framgång och i så stor utsträckning lyckats influera det religiösa tänkesättet hos annars förståndiga människor? "Paradiset" och "himmelen" äro tydligt omtalade i bibeln, men omständigheterna i samband med dessa båda platser har blivit mycket missförstådda.

LÖFTETS BÅGE.

Vi ha nu sett — med stöd av bibeln, vetenskapen och förnuftet —, att när en människa dör, så är hon död. Det synes kanske underligt, att någon av oss någonsin skulle funnit det vara nödvändigt, att ett sådant påtagligt faktum skulle behöva trefaldigt bevisas, innan vi kunde tro det, men detta visar bara, huru envist Satans lögn "du skall förvisso icke dö", bitit sig fast i oss. När vi nu sålunda veta, att vårt släkte är dömt till döden och döende, huru kunna vi då vända oss till Skaparen, mot vilkens lagar vi brutit? Kunna vi, som äro medlemmar av det dödsdömda släktet, utan vidare och av egen fri vilja återvända till Gud och till livet, om vi verkligen önska det? Skulle Gud upphäva sin dödsdom blott och bart för ett löfte av oss att härefter göra vårt bästa inför honom? Detta är en mycket viktig punkt i våra spörsmål. Då det är tydligt, att vi aldrig skola få våra frågor tillfredsställande besvarade, om vi leta i den traditionella teologiens dy efter någon fast botten för trons ankar att gripa tag uti, så låt oss begränsa vårt sökande till endast bibeln för att se, om vi däri kunna finna någon stråle av hopp.

Av 1 Mos. 3: 15 framgår, att Skaparen redan från början avsåg att göra någonting mer för människosläktet än blott och bart döma det till döden. Gud lovade, att kvinnans "säd" slutligen skulle söndertrampa ormens huvud. Detta löfte är onekligen svävande och obestämt, men då dess uppfyllelse ej var avsedd verkställas förrän flera tusen år efteråt, var det knappast nödvändigt med ett tydligare uttalande den tiden.

Vända vi oss nu till ett av de sista kapitlen i bibeln — Uppenbarelsebokens 20:de kapitel —, så finna vi här aposteln Johannes förklara, att han i en syn såg en mäktig ängel komma ned från himmelen och gripa "den gamle ormen" (satan) och fängsla honom för tusen år, "på det

att han icke mer skulle förvillan folken". (Upp. 20: 1—3). Detta är uppenbarligen en profetisk beskrivning av uppfyllelsen av det första svävande löftet i 1 Mos. 3: 15. I detta högst symboliska språk försäkras oss Skaparen, att våra första föräldrars synd icke för evigt skall resultera i död för människosläktet, utan att någon gång och på något sätt skulle befrielse komma. Då vi sålunda funnit de båda yttersta ändarna av de profetiska löftenas gyllene tråd, känna vi oss uppmuntrade till att fortsätta vår undersökning av hela Bibeln för att om möjligt utröna, om den ger någon stråle av hopp för den lidande mänskligheten i vår tid.

(Efter övers. från eng. av E. D.)

Forts. i nästa nummer.

Herrens dag

(Forts. fr. föreg. nummer.

Övers. av broder E. A.

Under sjuttio år voro judarna fångna i Babylon. Deras fångenskap började år 606 f. K. Sjuttio år därefter utfärdade den persiske konungens Kores en kungörelse till Judarna, att alla som önskade återvända till sitt land, kunde göra det, vilket många av dem också gjorde. Men de hade icke mer någon konung, utan förblev därefter en lydstat, under olika stormakter. Det var naturligt att de rättroga, under sådana omständigheter, längtade efter löftenas uppfyllelse om en kommande Messias. Slutligen syntes det som om deras hopp skulle bli uppfyllt, när Jesus föddes.

En ängel tillkännagav Jesu födelse och förkunnade att en Frälsare blivit född, — och han är Messias, Herren. (Luk. 2: 10), Simeon profeterade om Jesus såsom ett ljus, som skall uppenbaras för hedningarna, och en härlighet som skall givas åt Israel. Men när Jesus vid trettio års ålder började sin verksamhet, uppstod bittert motstånd, vilket efter tre och ett halvt år ledde till hans korsfästelse.

Jordens nye konung var död, och hans lilla grupp av trogna efterföljare voro bedrövade. Deras tro var rubbad. De trodde att "morgonen" hade kommit, men nu blev det mörkare än någonsin förut, emedan "ljuset", som de trodde skulle införa "dagen", nu var utsläckt. Men de behövde inte famla i mörker länge, ty Gud uppväckte Konungen från döden. De fingo snart kännedom om detta, och deras hopp förnyades.

Under hela denna långa "natt", har de missräkningar, vilka Herrens väntande folk fått göra, lett till en klarare förståelse av en eller annan del av Guds frälsnings plan. Detta var förhållandet med de första lärjungarna. Den uppståndne Mästaren uppenbarade sig för två av lärjungarna, vilka voro på väg till Emmaus. De igenkände honom icke strax, men sedan Jesus hade lyssnat till deras berättelse om deras missräkningar över honom, och att de hade hoppats, "att han var den som skulle förlossa Israel", (från det romerska oket) sade Jesus till dem: "O, huru oförståndiga ären I icke och tröghjärtade till att tro på allt vad profeterna hava talat. Måste icke Messias lida detta för att så gå in i sin härlighet?" (Luk. 24: 25, 26).

Då lärjungarna senare talade om denna händelse sade de: "Vore icke våra hjärtan brinnande i oss, när han talade med oss på vägen och uttydde skrifterna för oss?" (Luk. 24: 32). Det är icke förvånande, ty de hade icke givet akt på att det var förutsagt i profetian, att Kristus måste först lida och dö innan han kunde bliva en förlossare för Israel och för hela människosläktet. De hade inte förut förstått att han måste giva sitt liv till ett offer för synd. "Näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid, och genom hans sår bliva helade." (Jes. 53: 4—12). De hade tagit hans död som en stor tragedi, och det skulle kanske visa sig att han icke var Messias. Men nu hade denna stötesten för deras tro på Messias istället befastat densamma.

Allt syntes ändå inte riktigt som de hade tänkt sig. Jesus var så olik mot vad han var förut, och de sågo honom endast tidvis och då bara för en kort stund. Sista gången han uppenbarade sig för dem, dristade de sig att fråga: "Herre, skall du nu i denna tid upprätta igen riket åt Israel"? Till denna fråga svarade Jesus: "Det tillkommer icke eder att

få veta tider eller stunder, som Fadern i sin makt har fastställt. Men när den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen både i Jerusalem och i hela världen". (Apg. 1: 6—8).

Det blev återigen missräkningar för dem. De förväntade, att sedan Jesus var uppstånden skulle förlossningen komma, att Israel skulle befrias, och det sanna "ljuset", — som skulle lysa över alla människor, — skulle nu börja genomtränga mörkret i världen. Men det blev icke så. Det fanns en särskild tid för detta i Guds plan, men Herren kunde inte då meddela lärjungarna den bestämda tiden, "då allt skall bliva upprättat igen", eller som Petrus förklarade senare, "att himmelen måste behålla Jesus intill tiderna för alltings återställelse". (Apg. 3:20, 21). (1907 års övers.) Sedan de fått mottaga helig Ande, skulle de — under den mellanliggande tiden, (Evangelieåldern) — bliva Jesu vittnen. Detta uppdrag, som de senare fick erfara, innebar lidande, förföljelser och ofta döden.

Men sedan de fått mottaga helig Ande, fick de en klarare förståelse av Guds frälsnings plan, som har sin medelpunkt i Kristus. De förstodo att ändamålet med deras uppdrag att gå ut i hela världen och predika evangelium betydde inte att de skulle omvända världen, utan vara till ett vittnesbörd för den och att detta skulle bliva hörsammat av ett fåtal, vilka skulle mottaga budskapet och bliva Jesu efterföljare. Aposteln Jakob talar om *dessa* , vilka Gud först skulle uttaga från hedningarna till ett folk, som han kunde kalla efter sitt namn. Sedan dessa blivit uttagna från världen, skulle det komma en tid då de "övriga" människorna skola söka Herren. (Apg. 15: 13—18).

Sedan lärjungarna kommit till insikt om betydelsen av Jesu lidanden och död, blevo de ej missmodiga över de lidanden som de fingo utstå, som en följd av att de läto sitt ljus lysa, utan voro alltid redo att dö för sin Mästare, om så skulle fordras. När Paulus vänner försökte avråda honom att gå upp till Jerusalem, där hans fiender skulle göra anslag mot honom, svarade han: "Varför gråten I så och sargen mitt hjärta? Jag är ju redo icke allenast låta mig bindas, utan också att dö i Jerusalem för Jesu namn skull." Apg. 21: 13).

De fröjdades i sina lidande, emedan de visste att om de voro trogna

i lidandet intill döden, skulle de få del i "den första uppståndelsen", "och få leva och regera med Kristus i tusen år". (Upp. 20: 4).

Paulus skrev: "Detta är ett fast ord, ty hava vi dött med honom så skola vi ock leva med honom, äro vi ståndaktiga skola vi ock få regera med honom". (2 Tim. 2: 11, 12). De första lärjungarna förstodo att dessa dyrbara löften skulle få sin uppfyllelse, vid Kristi andra tillkommelse, och först då skulle Kristi utlovade rike bliva upprättat på jorden, och synden och döden bliva borttagna.

Det var helt naturligt att den första församlingen skulle vänta Herrens snara återkomst. Paulus skrev: "Natten är framskriden, och dagen är nära". (Rom. 13: 12). Enär Gud höll "tider" och "stunder" i sin egen makt, kunde inte ens apostlarna utröna huru länge det skulle dröja innan "morgonen" skulle randas. I 2 Pet. 1: 19 läsa vi: "Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet, och I gören väl, om I akten därpå, såsom på ett ljus som lyser i en dyster vildmark till dess dagen gryr och morgonstjärnan går upp i edra hjärtan.

Men för apostlarna blev det uppenbarat, att före Herrens andra tillkommelse, måste avfallet hava skett, och "Laglöshetens människa", "Fördärvets man", "Antikrist", hava trätt fram. (2 Tess. 2:3), I vår text, som är tagen från Pauli första brev till Tessalonikerna, skriver han om Herrens dag, som skall komma såsom en tjuv om natten, men säger han: "I mina bröder, I leven icke i mörker, så att den dagen kan komma över eder såsom en tjuv". Det fanns somliga som trodde att Herren redan då hade återkommit och att "Herrens dag" redan var för handen. Det var därför som Paulus skrev, att först måste *avfallet* hava skett.

Redan under apostlarnas dagar började avfall från tron, ehuru den tillbakahölls i viss mån under deras livstid. Men efter deras död inkom falska lärare i församlingen, som införde hednisk filosofi och förvände evangelii sanning, så att den "veteåker" som Herren själv hade planterat blev i verkligheten en "ogräsåker". (Matt. 13: 18—20; 37—42).

Avfallet framträdde på olika sätt. Det uppdrag som Jesus gav sina lärjungar var att de skulle predika evangelium om riket, till ett vittnesbörd för världen. Detta uppdrag misstolkades till att betyda, att värl-

dens omvändelse och frälsning var begränsad till den närvarande tidsåldern, och helt beroende av mänskliga bemödanden och mänsklig verksamhet. En förvrängd föreställning om kristi lära spriddes över Europa och delar av Asien och senare till det västra halvklotet. Trots den intensiva missionsverksamhet som bedrivits och alltfört bedrivs av olika kristna samfund, så är världen i dag långt ifrån omvänd.

Även om vi bortser ifrån de olyckor som kom över världen år 1914, så hade kristenhetens missionsverksamhet misslyckats. Vid adertonde århundradets slut fanns det dubbelt så många hedningar som vid dess början, trots att under detta århundrande den största missionsverksamheten sedan Pingsten utförts. I början på ardetonhundratalet bildades stora Bibelsällskap och Bibeln blev översatt till olika språk och spridd i milliontals exemplar till alla jordens folk. Men världen blev icke omvänd.

I Jesaja 55: 8—11 påminner Herren oss om, "Att hans tankar äro icke våra tankar, och våra vägar äro icke Herrens vägar", och tillägger "Så skall det ock vara med ordet som utgår ur min mun, det skall icke vända tillbaka till mig fåfängt, utan hava verkat vad jag vill och utfört det, vartill jag har sänt ut det". Alldenstund världen fortfarande är oomvänd efter nära tvåtusen års missionsverksamhet, är det tydligt att millioner som bekänna sig vara kristna, måste haft en oriktig uppfattning om Guds frälsnings plan för världen. Alla tänkande kristna borde nu inse detta, och på nytt studera sina biblar, för att utforska vari deras uppfattning om kristenheten är felaktig.

NAMNKRISTENHETEN.

Det förutsagda avfallet från "den tro, som en gång för alla har blivit meddelad åt de heliga", skedde också i en annan bemärkelse. De som ha försökt med att omvända och frälsa världen, lära att tillfälle till frälsning är begränsat till det närvarande livet. Alla Guds härliga löften om en tid då jorden skall vara full av Guds kunskap, likasom havsdjupet är fullt av vatten, trodde de skulle förverkligas genom mänsklig verksamhet. I Bibeln sammanställdes dessa löften med det sanna

Kristi rikes upprättande på jorden, i makt och härlighet. Men efter det stora avfallet från den sanna tron, och kyrkans förening med staten, har denna gjort anspråk på att vara Kristi rike på jorden.

Denna "*skenkristendom*" som utgav sig för att vara Kristi rike, uppstod först i Rom, efter kyrkans förening med staten. Den mörkaste tiden av Europas historia var när denna skenheliga förening regerade över folken. Så kom reformationen, men de flesta reformatörerna togo Rom till sitt föredöme, beträffande föreningen mellan kyrkan och staten. Därefter har kristenheten, Kristi rike, upprättat genom människor, varit delat.

Trots alla anspråk som har gjorts att framhålla stats-kyrkosystemets fördelar, har dock försöket att upprätta Kristi rike genom ofullkomliga människor, — för att uppfylla löftet om det Messianska riket, — helt misslyckats i denna sin självtagna uppgift.

Herrens folk, vilka av aposteln Petrus uppmanas att giva akt på det profetiska ordet, till dess "dagen gryr", äro icke bestörta över dessa mänskliga misslyckanden. De känna till ifrån Guds ord att det icke är i överensstämmelse med hans plan, att frälsa världen i den nuvarande tidsåldern. De veta att statskyrkovälden, i Europa, äro endast en efterapning av Kristi sanna rike, därför kunna de icke bestå. Herrens folk har fått denna kunskap för att i förväg förkunna att denna världens riken komma att omstörtas "i en tid av nöd, vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till, och ända till den tiden". (Upp. 11: 15—18; Dan. 12: 1).

För Herrens folk har "Herrens dags gryning" kommit. Men den är som profeten Joel skildrat den, "en dag av mörker och tjocka, en dag av moln och töcken, lik en gryning, som breder ut sig över bergen." (Joel 2: 1, 2). Det är denna del av "Herrens dag" som omtalas i vårt bibelcittat i början av denna artikel. Vad världen beträffar så har "Herrens dag" för den kommit oväntat, såsom en tjuv om natten.

Paulus förklarar, att det skulle komma "plötsligt fördärv", över namnkristenheten, och det skulle vara "såsom födslovåndan över en havande kvinna". Det betyder att nöden skulle komma med olika kriser, vilket synes få sin uppfyllelse i den nöd som övergår världen sedan

år 1914, då det första världskriget utbröt. Sedan dess har världen genomgått olika kriser. Folken veta icke vad de gå till mötes. Men Herren har i förväg, genom sitt ord, underrättat sitt folk så att den "dagen" icke skall komma över dem, "såsom en tjuv om natten", icke heller äro de förvirrade över dessa händelser.

Men det är mera som skall inträffa på "Herrens dag", än bara nöden som skall komma vid dess gryning. Den vedermöda som världen nu genomgår, är övergående, fastän nödvändig för att omstörta all mänsklig upprättad auktoritet, som söker hindra upprättandet av Kristi Rike på jorden. Allteftersom nöden tilltar, i allt större omfattning än vad människorna någonsin erfarit, kommer Kristi auktoritet och makt att uppenbaras, ty han skall stilla striderna över hela jorden. Detta löfte återfinnes i Psaltaren 46: 10, 11 där vi läsa: "Bliven stilla och besinnen, att jag Gud, hög varder bland hedningar, (folken) hög på jorden".

Under ettusen år kommer detta rikets auktoritet och makt att utöva en fast men kärleksfull styrelse över jordens folk, och uppfylla alla Guds dyrbara löften om varaktig fred på jorden, vilket människorna ha längtat efter och bedit om, men som de icke genom egen makt kunnat uppnå. Det blir under denna tid att de, som har varit Jesu sanna efterföljare under evangelieåldern, skola omvända världen, ty de skola förhärligas med honom i den första uppståndelsen, (förnämsta uppståndelsen) och "de skola vara Guds och Kristi präster och skola få regera med honom under de tusen åren". (Upp. 20: 6).

Översättning av A.

FRÅN DAGNINGENS LÄSEKRETS.

En för Dagningens verksamhet intresserad och nitisk broder har nyligen sänt Red. ett mycket uppmuntrande brev jämte frikostig gåva, att brukas i Herrens tjänst. Här följer ett utdrag ur brevet ifråga:

Käre Broder i Herren. Nåd och frid.

Jag får nu skriva några rader till Dig, käre broder, för nu har jag inte vår käre broder Larsson att skriva till.

Han har fått gå hem. Det är min tro att han fått höra: "Väl gjort du gode och trogne tjänare". Saknaden efter honom kändes stor, när jag genom Dagningen erfor att han hade lämnat oss. Jag var mig inte lik på flera dagar. "Hur ljuvt det syskonbandet är, som sammanbinder redan här."

Det är för mig en stor glädje att den svenska Dagningen kunde fortsätta att utkomma. Jag har bätt för Dig och kommer ihåg Dig, käre broder, i mina böner. Sänder härmed ett litet offer och det är min förhoppning att även i fortsättningen kunna sända litet ibland. Instämmer med hela mitt hjärta i brevet från en av Dagningens gamla vänner, (infört i Maj-numret).

Jag slutar med en hälsning ur Herrens ord: "Mal. 3: 16—17".

Din i nåden

Broder E. S.

Tack käre broder för Ditt kära brev och för gåvan, given som ett offer på Herrens altare. Det är sådana villiga och trofasta tjänare som Herren behöver i denna tid och så länge sådana finnas förstå vi, att Dagningen ännu har en uppgift att fylla.

Alla de, som lärt känna och älska Herrens underbara Sanning, ha säkert en uppgift att fylla på något sätt. Gåvorna och tjänandets former kunna vara olika, men Herren, som har givit oss gåvorna och Honom som vi få tjäna, är densamme.

"Den som planterar och den som vattnar — den ene är som den andre, dock så, att var och en skall få sin särskilda lön efter sitt särskilda arbete". (1 Kor. 3: 8).

SPRIDNING AV SANNINGSLITTERATUR

är också en lämplig verksamhetsform, för Sanningens vänner. Du kanske är gammal och orkar inte att gå från dörr till dörr. Herren fordrar inte mer av oss än vad vi förmår att uträtta, men Du kan måhända överlämna en liten broschyr eller traktat till din vän eller granne personligen eller per post. Det finns i lager lämplig litteratur för spridning omnämnd i varje nummer av Dagningen. Studera omslagets tredje sida. Vi vilja särskilt rekommendera den lilla boken "*Gud och förnuf-*

tet". Rekvirera vad som Du anser dig kunna ha bruk för och gå med glädje till verket i Herrens namn. Du vill väl inte gräva ned *ditt kanske enda pund* i jorden? Läs om punden i Matt. 25: 14—30.

Tjänarnas Herre, som har givits oss punden till förvaltning, skall en gång hålla räkenskap med oss över vår förvaltning. Vi förbida den dagen med glädje och tro att den kommer snart. Må vi såsom Kristi tjänare och förvaltare av Guds hemligheter *vara trogna*. (1 Kor. 4: 1—2).

Red.

NATTEN KOMMER.

(Mel. "Tänk en sådan vän som Jesus". H. D. 321)

1.

Tidens aftonklocka klämtar
Nattens dunkel faller på.
Himlarna och jorden skakas,
Snart de till förvandling gå.
Herren mönstrar sina härar
och församlar dem till strid.
Nöd och mörker väntar jorden
under vedermödans tid.

2.

Re'n sig olycksmolnen hopa,
fast en tanklös värld ej ser
och ej aktar tidens tecken,
hur det mörknar mer och mer.
Men vad Herren Gud har talat
i sitt ord se'n fordom tid,
skall i sinom tid fullbordas.
Nöden först och sedan Frid.

3.

Natten kommer över världen,
men för Herrens lilla hjord
strålar klara morgonstjärnan
från vår käre Faders ord.
Och för oss den ljuvligt bådär,
att förlossningsdagen gryr,
då vår farkost utur stormen
in i lugna hamnen styr.

4.

Dock för världen ock blir morgon
efter natten, mörk och svår.
Herren har i ordet givit
löfte om ett jubelår,
då det fallna släktet lyftes
ur förnedring, synd och död.
At envar som vill skall givas
Livets vatten, Livets bröd.

(Text av A. A.—n. Ur Morgonsånger nr 140.)